

Quatre paraules llamineres...

Avui. Són les deu del vespre. Any 2020. Vivim en un moment en què la muntanya es mesura en *tracks*, marques, rècords, desnivells acumulats, temps d'infart i xifres, moltes xifres. Enmig d'uns temps tan quadriculats a l'hora de viure la muntanya, un bon dia, en David de Sant Quirze em truca i m'explica que acaba d'escriure una novel·la de muntanya.

Digueu-me passat de moda, romàntic o el que us sembli, però el primer que li vaig demanar va ser que em passés el manuscrit en paper, si li anava bé. Prefereixo el paper al portàtil, tant per llegir com per escriure. Cap problema. I em vaig llançar de cap fins a endinsar-me en les pàgines d'aquest regal que m'havia caigut a les mans.

De seguida vaig adonar-me del que tenia entre mans: una història romàntica de contrabandistes heroics, d'aristòcrates excèntrics, de gels maleïts i de màgiques muntanyes forçades.

Em trobava davant d'un treball de camp i de biblioteca excel·lent. Tan genial que mentre el llegia creia vertaderament que el que les paraules m'explicaven havia succeït de debò. Un seguit de personatges reals d'aquell llunyà segle XVIII —que van deixar constància històrica de les seves vides i de les seves gestes— forçosament havien de conviure, en molts casos per necessitat, amb els rudes i autèntics «senyors» d'aquelles valls maleïdes. La documentació en paper d'uns unit al treball de «xerpes» dels altres: això és el que en David ha sabut plasmar en aquestes pàgines que us esperen impacients. I és genial! Us ho garanteixo!

Començar a llegir aquest llibre és com endinsar-se en una meravellosa ascensió de muntanya. Comences caminant amb les primeres paraules com aquell qui deixa el cotxe a l'aparcament i inicia el corriol que ascendeix pel bosc: són moments per posar-se en situació amb el que et vas trobant pel camí que puja fent ziga-zagues.

A mesura que la història va prenent forma i es posa interessant és com quan deixes enrere el bosc ombrívol i espès i comences a respirar les primeres clarors de l'albada sota un cel serè ple d'estels que es resisteixen a anar a dormir. És l' hora dels contrabandistes atrevits que mostren el camí cap a unes muntanyes maleïdes i perilloses i desconegudes als capritxosos i curiosos senyors de les grans ciutats.

Quan seguim amunt i arribem a les glaceres dels gels eternals i esquerdats vivim un munt de moments convulsos, farcits de guerres entre veïns i d'anys sense estius. Una època en blanc i negre, uns temps durs, salvatges i trepidants.

I quan ja hem superat les fondalades fredes i abismals ens alcem fent equilibris per les esmolades crestes de granit. Aquí és on l'autor ens transmet de forma brillant tots els èxits d'uns quants humans que van desafiar els racons més enlairats i més salvatges d'un Pirineu antic que ens recorda l'Himàlaia actual.

Són les deu del vespre. Estic estirat al llit. Acabo de llegir les darreres paraules del manuscrit: «d'antigues gestes». Tanco el futur llibre i apago el llum de vitralls de colors de la tauleta de nit. Llavors m'adono que no puc dormir. I és que necessito i vull recrear-me expressament en el que acabo d'assimilar. En David ha aconseguit que, enmig de la foscor i del silenci, esbrini algunes pistes sobre la nostra obsessió per pujar muntanyes. M'adono que nosaltres, els muntanyencs dels segles xx i xxi, som el resultat d'una barreja dels personatges tan ben identificats d'*Els descobridors de paisatges*. Analitzo i reconec una part nostra excèntrica, que ens porta a admirar la bellesa de la natura i de les muntanyes, i una altra d'aventurera i esquerpa

que ens crida amb cants de sirenes a cercar el desconegut fins a gaudir de la incertesa més profunda i més vibrant.

Si continueu la lectura us trobareu davant d'una novel·la molt ben equilibrada pel que fa als diàlegs, les descripcions dels ambients, la història i els personatges. El toc del llenguatge en occità sovint ens situa en l'època dels fets i alhora dona encara més força ambiental. Una època en què dues classes socials molt diferenciades es necessitaven l'una a l'altra: les inquietuds de la classe alta davant les necessitats de la classe baixa.

Abans de tancar els ulls m'adono que les paraules d'en David m'han aportat una agradable sensació d'escalforeta. M'han aclarit un xic més l'origen de la meua, nostra, obsessió per les muntanyes. Ha sigut genial aquesta força que ha aconseguit encomanar-me; una força que m'ha impulsat a passar a la pàgina següent per esbrinar febrilment quin tomb farà la història, aquesta història que acaba en el mateix cim. Una història que acaba en el nostre moment. En nosaltres. O va més enllà?

Demà no tinc clar on anirà en David. Però el que sí que tinc clar és on aniré jo. Me'n vaig a preparar la motxilla. Gràcies a en David, demà em trobareu grim pant per les Muntanyes Maleïdes.

Eduard Sallent
Alpinista i escriptor